

Arrest

nr. 182 293 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine. U werd op 19 september 1995 geboren te Bagdad en u was woonachtig te Abu Graib.

Op 25.06.2015 werd u thuis door een oude kennis, M.H., bezocht. Een week à 10 dagen later ging u samen naar een coffee shop. Daar werd u vergezeld door ene A.H., een sjitische geestelijke, die u een job aanbood als informant om informatie door te spelen over de soennieten op de campus van de landbouwfaculteit, waar u woonachtig was. A.H. verwachtte binnen de week een positief antwoord. Eens thuis werd uw moeder bang en stuurde ze u naar uw zus. Enkele weken later kwamen twee mannen thuis bij uw vader langs en vroegen waar u was, maar verder gebeurde er niets. Op 21.07.2015 vertrok uw broer M. van thuis naar de markt, maar hij keerde niet terug. De dag erna werd hij vermoord

teruggevonden. Op 29.07.2015 verliet u Bagdad en vloog u naar Antalya, Turkije. U kwam aan in België op 15.08.2015, waar u op 18.08.2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele identiteitskaart en een origineel nationaliteitsbewijs neer. Verder legt u foto's of kopieën van volgende documenten neer: rantsoenkaart, woonstkaart, geboortakte van uw broer M., identiteitskaarten van uw ouders, broers en zussen, werkbadge van uw vader, toegangsbadge voor de universitaire wijk, paspoort, overlijdensakte van uw broer M., klachtenbrief, rapport van het politieonderzoek en een beslissing van de rechtbank.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest om vermoord te worden door Asa'eb Ahl al-Haqq (AAH) omdat u begin juli 2015 weigerde met hen, meer bepaald met ene A.H., samen te werken en informatie over soennieten op de campus van de landbouwfaculteit door te geven. Als gevolg hiervan zou uw broer M. reeds vermoord zijn en vreest u dat u hetzelfde lot beschoren is (gehoorverslag CGVS 1 dd. 05.02.2016, p. 9; gehoorverslag CGVS 2 dd. 11.03.2016, p. 16). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal echter geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U legt immers vage, incoherente en weinig plausibele verklaringen af over de door u aangehaalde feiten, uw vervolgers en het motief voor vervolging, nochtans twee cruciale aspecten van uw asielrelaas.

Ten eerste verklaart u dat u op 25.06.2015 bezoek kreeg van een oude kennis en klasgenoot, M.H., die u naar de bewuste A.H. zou leiden, de man die u naar eigen zeggen oplegde om met hem samen te werken. Uw verklaringen hieromtrent worden echter door de volgende tegenstrijdigheid gekenmerkt. M.H. zou naar uw huis zijn gekomen op de campus van de landbouwfaculteit, die volgens uw verklaringen afgezet, beveiligd, en enkel met een badge toegankelijk was (CGVS 1, p. 3, 6). Gevraagd hoe M.H. dan is binnengeraakt op de campus, antwoordt u in het eerste interview dat het op dat moment niet meer nodig was om een badge te tonen (CGVS 1, p. 10). In het tweede interview verklaart u echter het tegenovergestelde: "Zeker heeft die ook een badge, zelfde verhaal, ik ben zeker van die zaak. Niemand kan in de regio binnenkomen zonder badge" (CGVS 2, p. 9). U legt zelfs uit hoe hij aan die badge zou geraakt zijn, namelijk via de generaal van de faculteit landbouw: "Er wordt een aanvraag gedaan tot hem van de faculteit en dan worden badges gemaakt. En de badge wordt goedgekeurd door de militairen" (CGVS 2, p. 9). Deze flagrante tegenstrijdigheid doet meteen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van het bezoek van M.H. bij u thuis. Ook wat betreft de persoon van M.H. legt u verklaringen af die niet overtuigen. Zo vermoedt u dat hij, op basis van uw gevoel en 'zijn uiterlijke kenmerken', tot de politie of het leger behoort (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8). Gevraagd waarom u dat denkt, antwoordt u dat hij ook tot andere groepen zou kunnen behoren, maar tot dewelke weet u echter niet. Uiteindelijk blijkt dat u niet precies weet of hij al dan niet bij een bepaalde militie is betrokken. Verder staft u uw vermoedens over M.H. aan de hand van het feit dat de meeste Iraakse jongeren tegenwoordig bij een partij zijn betrokken en dat het hebben van een baard in de mode is (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8-9). M.H. had echter geen baard, waardoor u ervan bent uitgegaan dat hij dus tot één of andere groepering moest behoren. Gevraagd naar andere elementen, antwoordt u: "Bij ons in Irak zien we dat gewoon" (CGVS 2, p. 8). Wanneer u nogmaals om verduidelijking wordt gevraagd, zegt u dat het logisch zou zijn dat M.H. tot één of andere groepering zou behoren, daar hij u in contact heeft gebracht met A.H., die u van een wapen, een goed loon en een auto kon voorzien (CGVS 2, p. 8). De feiten waarop u zich baseert om te beweren dat M.H. tot het leger, de politie dan wel 'een bepaalde groepering' zou behoren, zijn niet alleen zeer vaag en weinig overtuigend, ze zijn ook enkel en alleen gestoeld op blote en persoonlijke overtuigingen zonder dat deze op enige manier gestaafd en geconcretiseerd worden. Als M. effectief bij u thuis was langs geweest en hij zodoende deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, kan toch verwacht worden dat u overtuigendere en meer coherente verklaringen aflegt over (de positie van) M.H.. Dit is in casu niet het geval. Dit maakt dat het CGVS zware twijfels heeft wat betreft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen betreffende de bewuste A.H. (dé man met wie u zou moeten samenwerken) kunnen niet overtuigen.

Zo kan u maar weinig informatie geven over A.H. en bevatten uw verklaringen hieromtrent interne tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten zwaar aantasten. Zo verklaart u enerzijds dat hij een donker en groot persoon was, met een tulband en een korte baard. U had hem nog nooit eerder gezien of nog nooit van hem gehoord, dus u kent ook zijn echte naam niet (CGVS 1, p. 11). Als u gevraagd wordt of A.H. (net als u) een soenniet is, zegt u dat niet zeker te weten en geeft u aan dat soennieten er bij jullie anders uitzien, namelijk 'well-educated, betere manieren'. Als u daarop gevraagd wordt hoe u, waarschijnlijk, weet dat hij geen soenniet is, verklaart u: "De manier van spreken, het was straattaal" (CGVS 1, p. 9, 11, 13). Meer informatie over deze A.H. kan u niet geven tijdens het eerste interview. In het tweede interview echter verklaart u overtuigd dat A.H. een bekend religieus sjiitisch persoon is: "Dat was een persoon die daar bekend is. Hij droeg een pet op zijn hoofd"

(CGVS 2, p. 10). Gevraagd waarom hij dan bekend was, antwoordt u: "De mensen die verantwoordelijk zijn over sjiieten, daar in de regio, de moskeeën, zij dragen zo'n pet" (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar toelichting, zegt u: "Mensen op een bepaalde niveau, hoge mensen, grote mensen die een belang hebben. Wat ik gehoord heb, één van de studies, dat dat allemaal in Iran gebeurt" (CGVS 2, p. 11). Gevraagd wie nog zo'n hoofddeksel draagt, zegt u dat de soennieten ook wel zo'n tulband dragen maar dat je aan de kleur kan afleiden of het om een soenniet of een sjiiet gaat ("Sjiieten dragen een gekleurde en de soennieten niet", CGVS 2, p. 11). U erkent dat het op deze manier makkelijk is om een soenniet en een sjiiet van elkaar te onderscheiden (CGVS 2 p. 10-11). U voegt er ook aan toe dat men sjiieten van soennieten kan onderscheiden door de manier waarop sjiieten de tulband ronddraaien en de soennieten het in een klein staartje achteraan vastknopen (CGVS 2, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt dat u duidelijk het verschil kent tussen een soennitische en sjiitische geestelijke. Daarnaast zou hij ook een gewaad hebben gedragen. Uit uw beschrijving van A.H. valt bijgevolg af te leiden dat u met een sjiitische geestelijke te maken had, zoals dat ook blijkt uit de toegevoegde informatie aan het administratief dossier. Op deze manier stroken uw eerdere verklaringen met betrekking tot het simpele en vulgaire taalgebruik van A.H. niet alleen niet met de beschrijving van een voorname geestelijke die u tijdens het tweede interview geeft, het is daarnaast bijzonder vreemd dat u deze beschrijving van A.H. – volgens uw verklaringen duidelijk een sjiitische geestelijke – niet in het eerste interview heeft gegeven. Toen was u zelfs niet zeker of het al dan niet om een sjiiet ging ("Ik weet het niet, het is niet zeker. Bij ons zien soennieten er anders uit", CGVS 1, p. 13). Hiermee geconfronteerd en gevraagd waarom u deze informatie niet in het eerste interview heeft gegeven, antwoordt u dat er tijdens het tweede interview van in het begin meer naar specifieke informatie werd gevraagd en dat u daarom alles in detail moest vertellen. Hoewel u uiteindelijk toegeeft dat er ook in het eerste interview naar die specifieke informatie werd gevraagd, verklaart u dat u die informatie pas nu heeft ingewonnen omdat u het aan uw broer gevraagd heeft (CGVS 2, p. 11). Daarnaast zegt u dat u maar 20 jaar bent en dat helemaal niet oud is (CGVS 2, p. 11). Het is evenwel opvallend en weinig waarschijnlijk dat uw broer meer zou weten over de persoonlijke kenmerken en de kledij van A.H., die u - en niet uw broer - in hoogsteigen persoon heeft ontmoet. Uw verklaring voor het feit dat u deze informatie dus niet in het eerste interview heeft gegeven kan bijgevolg niet worden weerhouden. Deze tegenstrijdigheden en incoherenties in uw verklaringen doen bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende ontmoeting met A.H. – de vervolger die nochtans dé kern uitmaakt van uw vrees voor vervolging.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende het motief achter de opgelegde samenwerking met A.H. – u zou voor hem informatie moeten verzamelen over soennieten op de campus van de landbouwfaculteit waar u woonde (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12) – dermate onwaarschijnlijk en weinig logisch zijn dat aan uw asielmotieven nog weinig geloof kan gehecht worden. Gevraagd waarom ze dergelijke informatie wilden, zegt u dat ze die mensen wilden misbruiken om losgeld te krijgen en hen ook wilden vermoorden (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 6-7). U kan evenwel geen zinnige reden geven waarom A.H. daarvoor net u zou nodig hebben gehad. Hiernaar gevraagd, zou hij gezegd hebben dat u een sociaal persoon en populair bent (CGVS 1, p. 12). U geeft ook aan dat u overal zomaar kon binnengaan, u iedereen kende en met niemand problemen had (CGVS 1, p. 12). U verklaart echter eveneens dat AAH ondertussen reeds vrije toegang had tot de campus waar u woonde en dat deze bovendien door het leger, de politie en AAH samen werd gecontroleerd (CGVS 2, p. 3, 6). Verder geeft u ook aan dat de doelwitten van AAH reeds duidelijk gekend waren: zo heeft u het over ex-Baathleden die nog op uw campus wonen en ex-officieren met hoge rangen die ook professor zouden zijn aan de landbouwfaculteit van de universiteit (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 6). Uit uw verdere verklaringen blijkt bovendien dat AAH gewoon rondreed op de campus, maar verder niets deed (CGVS 2, p. 7). Hoewel ze dus met andere woorden reeds alle middelen ter beschikking hadden om toe te slaan op hun doelwitten (i.c. soennieten op de campus), is het onduidelijk waarom ze precies u daarbij zouden nodig hebben. Uit niets in uw verklaringen blijkt echter wat uw rol dan precies zou zijn in dit verhaal. Deze vage, weinig logische en onwaarschijnlijke verklaringen zorgen ervoor dat het CGVS bijgevolg nog maar weinig geloof kan hechten aan uw asielmotieven.

Ten slotte haalt u de moord op uw broer aan als reden voor uw vertrek uit Irak. Gevraagd waarom uw broer zou vermoord zijn, zegt u dat het misschien door uw fout is omdat dat ze u misschien pijn wilden doen (CGVS 2, p. 16). Een andere reden voor zijn dood kan u niet bedenken. Gevraagd waarom u denkt dat zijn dood uw schuld is, zegt u: "Niemand van de gezinsleden hadden problemen, alle mensen zien ons graag in de regio. Mijn broers zijn ingenieurs, ze zijn architecten, ze zouden nooit problemen gehad hebben en we hebben nooit problemen" (CGVS 2, p. 16). U bent er echter niet in geslaagd om te overtuigen van de link tussen uw problemen en de moord op uw broer, waardoor het causale verband dat u hieraan toedicht, onduidelijk blijft. Om te beginnen werden de door u aangehaalde feiten in verband met A.H. ongeloofwaardig bevonden (zie boven), wat meteen ernstig voorbehoud plaatst bij uw verklaring dat de moord op uw broer hiervan een rechtstreeks gevolg zou zijn. Daarnaast worden de twijfels over het verband tussen uw problemen en de moord op uw broer verder gesterkt door een aantal

anomalieën die werden vastgesteld tussen de door u neergelegde documenten en uw verklaringen betreffende de moord op uw broer M. (CGVS 1, p. 9). Zo verklaart u dat uw broer op 21.07.2015 het huis was uitgegaan om naar de markt te gaan, maar dat hij nooit is teruggekomen. De dag daarna, op 22.07.2015, werd hij vermoord teruggevonden (CGVS 1, p. 9). U staft deze gebeurtenis met de overlijdensakte van uw broer, een klachtenbrief, een rapport van een politieonderzoek en een uitspraak van de rechtbank (documenten 6-9). Vooreerst spreekt u zichzelf tegen over hoe uw moeder en/of uw familie op de hoogte werd gesteld van de dood van uw broer. Zo verklaart u enerzijds dat de politie uw familie heeft opgebeld op 22.07.2015 (CGVS 1, p. 14), anderzijds verklaart u dat uw moeder naar de politie is gegaan op 22.07.2015 om een klacht neer te leggen over het feit dat haar zoon vermist was en dat zij daar op de hoogte werd gesteld van zijn dood (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u dat niet heeft gezegd. Wanneer uw woorden u letterlijk worden voorgelezen en u hiermee opnieuw wordt geconfronteerd, kan u echter niet overtuigend reageren. Als antwoord legt u opnieuw uit hoe uw moeder naar het politiekantoor is gegaan en daar is te weten gekomen dat haar zoon werd vermoord (CGVS 2, p. 15). Deze uitleg biedt echter geen afdoende verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Daarnaast werd volgens u op diezelfde dag een overlijdensakte opgesteld waarbij werd vastgesteld dat uw broer door kogels in de borst en het hoofd werd gedood (document 6). De overlijdensakte stelt eveneens dat uw broer door terroristen werd vermoord. Verder legt u ook een verklaring van een politieonderzoek neer op datum van 23.07.2015 (document 7). Volgens uw verklaringen echter wordt op dezelfde dag van het opstellen van de overlijdensakte ook het politieonderzoek uitgevoerd (CGVS 1, p. 7) en is het onmogelijk om een lichaam te verplaatsen zonder een verklaring van de politie (CGVS 2, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat deze chronologie van de feiten volgens de door u neergelegde documenten dus niet kan, kan u weinig coherent en overtuigend antwoorden: u zegt namelijk dat er eigenlijk 21.07.2015 had moeten staan en dat ze uw broer op 22.07.2015 hebben begraven (CGVS 2, p. 16). Ook deze uitleg biedt geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Verder staft u de lotgevallen van uw broer met een beslissing van de rechtbank van 23.07.2015 waarin te lezen valt dat er toestemming/order wordt gegeven om het lichaam van het slachtoffer naar het mortuarium over te brengen en om een overlijdensakte op te stellen (document 8). Nochtans, zoals blijkt uit uw verklaringen (zie supra), zou uw broer begraven zijn op 22.07.2015 en werd diezelfde dag nog een overlijdensakte opgesteld. Ook hier is de chronologie van de feiten zoek. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat de rechter op 22.07.2015 een beslissing zou genomen hebben, hoewel het de beslissing van de rechtbank dateert van 23.07.2015 (CGVS 2, p. 17). Welnu, indien het overlijden van uw broer daadwerkelijk een rechtstreeks gevolg was van uw ontmoeting met A.H., kan op z'n minst een grotere coherentie verwacht worden tussen uw verklaringen over de moord op uw broer en de documenten die u hieromtrent neerlegt. Dit is in casu niet het geval. Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de dood van uw broer, slaagt u er bijgevolg niet in om concrete en overtuigende elementen aan te brengen om het causale verband tussen uw problemen en de moord op uw broer te onderbouwen. Zodoende veranderen de bovenstaande vaststellingen niets aan bovenstaande analyse aangaande uw asielrelaas.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen, dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De neergelegde originele documenten (identiteitskaart en nationaliteitsbewijs) en de neergelegde foto's of kopieën van documenten (rantsoenkaart, woonstkaart, geboorteakte van uw broer M., identiteitskaarten van uw ouders, broers en zussen, werkbadge van uw vader, toegangsbadge voor de universitaire wijk en paspoort) veranderen niets aan deze analyse daar ze louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens en die van uw familie. De neergelegde klachtenbrief, het rapport van het politieonderzoek, de beslissing van de rechtbank en de overlijdensakte van uw broer M. werden reeds hierboven besproken (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair

beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het

conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen in een ruimere context dienen te worden bekeken. Hij stelt dat hij onmogelijk exact kon weten hoe M.H. toegang had tot de campus, maar hij denkt dat hij lid van was van de politie of het leger en dat de autoriteiten alles mogen en dat niemand binnen kan zonder badge. Hij stelt tevens dat hij tijdens het tweede gehoor op de vraag "Hoe komt die dan aan zo'n badge" antwoordde met de standaardprocedure waarmee hij zélf aan een badge is gekomen. Hij wijst deze tegenstrijdigheid aan een onnauwkeurige vertaling. Hij wijst erop dat hij gedetailleerd de context kan schetsen en dat de toegang tot de campus streng wordt gecontroleerd doch dat de machtshebbers dit via hun connecties kunnen omzeilen. Hij herhaalt dat hij niet weet hoe M.H. toegang had tot de campus maar wel dat hij connecties had.

Vervolgens stelt verzoeker dat waar hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat A.H. een bekend religieus sjiitisch persoon is, hij bedoelt dat hij bekend is bij de sjiieten, doch omdat verzoeker zelf soenniet is, kent hij hem niet. Hij verduidelijkt dat hij aan zijn broer enkel verduidelijking heeft gevraagd over de vestimentaire gebruiken (pet, tulband) doch niet over de persoon van A.H.. Verder volhardt hij in zijn verklaringen.

Met betrekking tot de moord op zijn broer, stelt verzoeker dat zijn familie niet door de politie werd opgebeld. "In Irak bestaat het gebruik overigens niet dat burgers telefonisch worden ingelicht door de politie, dus er is geen enkele reden waarom de verzoeker dit zou hebben verklaard. De politiediensten beschikken bovendien niet over de gsm-nummers van de burgers. Waar er sprake is van het werkwoord "bellen" ("ze hebben mijn ouders gebeld op de datum 22/7 door de politie", CGVS 1, p. 14) gaat het om een onnauwkeurige vertaling of typfout ("gemeld" i.p.v. "gebeld"?)." Hij meent dat zijn relaas glashelder is: zijn moeder ging op 22 juli 2015 naar de politie om klacht neer te leggen over de verdwijning, war zij op de hoogte werd gesteld van de dood van verzoekers broer; dezelfde dag werd het mortuarium bezocht en een overlijdensakte opgesteld. Hij werd tevens op dezelfde dag begraven, zoals gebruikelijk in de moslimcultuur. Volgens hem komt het in Irak vaak voor dat politionele documenten pas worden opgemaakt na de vaststelling van het overlijden en de begrafenis.

Vervolgens geeft verzoeker een uitgebreide uiteenzetting over de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij wijst hij er onder meer op dat hij soenniet is en stelt hij als volgt: "Ofwel dient het Commissariaat-generaal enerzijds te erkennen dat het geweld door de sjiitische milities ten aanzien van soennieten minstens gedeeltelijk willekeurig van aard is, en daardoor in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van de mate van willekeurig geweld met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus. Het staat immers vast dat de sjiitische milities de soennieten als geheel viseren, en daarbij geen verder onderscheid maken. De verzoeker kan hiervan het slachtoffer

worden, alsook zijn soennitische familieleden of buren. Zo toont de verzoeker aan dat zijn broer helaas werd vermoord. Indien het Commissariaat-generaal anderzijds het vaststaande geweld door de sjjiitische milities als louter doelgericht beschouwt, dient het Commissariaat-generaal ten aanzien van de verzoeker te motiveren waarom dit doelgericht geweld ten aanzien van de soennitische bevolking van Bagdad niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Het Commissariaat-generaal betwist immers niet dat de verzoeker een soennitische moslim is, en het behoeft geen betoog dat de doelgerichte mishandelingen, ontvoeringen en moorden vervolgingsdaden uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie. Door het geweld uitgaande van de sjjiitische milities ten aanzien van soennieten te erkennen en dit uitdrukkelijk te kwalificeren als doelgericht, doch dit geweld niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de vluchtelingstatus in hoofde van de verzoeker zoals bedoeld in art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, gaat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig te werk en schendt zij het voornoemde art. 48/3 en de motiveringsverplichting." Verzoeker besluit dat Bagdad een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal persartikels (stuk 2).

Per drager brengt verweerder op 12 december 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een woonattest, een gerechtelijk bevel, een politieklacht en een aantal foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden vermoord door Asa'eb Ahl al-Haqq (hierna: AAH) omdat hij weigerde met hen mee te werken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over M.H., die hem naar A.H. zou leiden, (ii) hij eveneens vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over A.H., (iii) hij niet aannemelijk kan maken waarom net hij door A.H. zou worden aangesproken aangezien AAH reeds over alle middelen beschikte om hun doelwitten te raken, (iv) zijn verklaringen over de moord op zijn broer zowel intern tegenstrijdig zijn als niet in overeenstemming met de documenten die hij ter staving van deze moord voorlegt, en (v) de overige voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker stelt dat hij niet exact kan weten hoe M.H. toegang kon hebben tot de campus, verliest hij uit het oog dat hij hieromtrent niet enkel vage verklaringen aflegde, maar eveneens tegenstrijdig was aangezien hij tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat het toen niet meer nodig was om een badge te tonen, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat niemand kan binnenkomen zonder badge. Het feit of verzoeker op de vraag op de manier waarom men, dan wel M.H. aan de badge geraakte antwoordde door de standaardprocedure uit te leggen, doet hieraan op zich geen afbreuk. Waar hij stelt dat dit slechts een detail betreft, die niet de geloofwaardigheid van zijn hele relaas onderuit kan halen, dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet

dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Betreffende A.H. stelt verzoeker dat hij tijdens zijn tweede gehoor bedoelde dat A.H. binnen de sjiitische gemeenschap een bekend persoon is maar dat hij hem zelf niet kende omdat hij soenniet is. Dergelijke *post factum*-verklaring is evenwel geen verschoning voor de wijze waarop verzoeker A.H. tijdens zijn eerste gehoor omschreef en het feit dat hij tijdens dit gehoor geen melding maakte van het feit dat A.H. binnen de sjiitische gemeenschap een bekende figuur is. Het loutere feit dat verzoeker soenniet is vormt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Immers, indien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de persoon van A.H., kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren aangaande deze persoon, temeer daar het om een bekende figuur binnen de sjiitische gemeenschap gaat. Uit een lezing van het gehoorverslag van het tweede gehoor blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker verklaarde dat hij bij zijn broer informeerde naar de persoon van A.H. en niet enkel naar vestimentaire gebruiken, zoals hij in onderhavig verzoekschrift stelt. Voorts laat verzoeker nog steeds na *in concreto* aannemelijk te maken waarom AAH en A.H. net hem nodig hadden. Verzoeker kan immers in het geheel niet aannemelijk maken wat zijn mogelijke rol zou zijn. Hij komt voorts immers niet verder dan te volharden in zijn verklaringen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Wat betreft de moord op zijn broer M. dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het opwerpen van een aantal blote beweringen die hij met geen enkel stuk staft. Zo stelt hij dat het in Irak niet gebruikelijk is dat de politie burgers telefonisch inlicht en dat politionele documenten vaak pas worden opgemaakt na het overlijden en de begrafenis zonder deze beweringen te staven. Dat er tijdens het gehoor een vertaalfout zou zijn gemaakt tussen de woorden "gemeld" en "gebeld", is opnieuw niet meer dan een blote bewering. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de documenten die hij ter staving heeft voorgelegd (zie map 'Documenten').

Aangaande de ter terechtzitting neergelegde documenten over de ontvoering van verzoekers broer B., dient er vooreerst op gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan reeds danig relativeert. Tevens dient opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Bovendien valt uit de voorgelegde documenten (gerechtelijk bevel en klacht bij de politie) enkel af te leiden dat B. op 30 september 2016 zou zijn ontvoerd door een onbekende gewapende groep. Geenszins kunnen deze stukken dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers relaas met betrekking tot M.H. en A.H. herstellen. Evenmin valt eruit af te leiden dat verzoeker persoonlijk hetzelfde lot zou te wachten staan ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het loutere feit dat de Iraakse autoriteiten stellen dat zij aan verzoekers vader/broer geen bescherming kunnen bieden wegens de actuele veiligheidssituatie betekent op zich niet dat verzoeker eveneens het doelwit zou vormen van een gewapende groepering ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de foto's die de ontvoering moeten aantonen (aanvullende nota, stuk 7) kan dit evenmin worden afgeleid. Bovendien zijn deze foto's dermate vaag en de afgebeelde personen dermate onherkenbaar dat zij niet van aard zijn de opgeworpen feiten te staven. De overige foto's zouden genomen zijn aan de ouderlijke woonst van verzoeker, doch aangezien foto's dermate manipuleerbaar zijn naar plaats, tijd en omstandigheden kan niet worden nagegaan door wie, waar of wanneer deze foto's werden gemaakt. Op zich tonen deze foto's hoe dan ook verzoekers asielrelaas niet aan daar enkel een aantal vrouwen en een toegangspoort te zien zijn. Het woonattest bevestigt het adres van verzoekers vader, hetgeen heden evenwel niet wordt betwist. Dit attest doet op zich echter geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij als soenniet wordt geviseerd door de sjiitische milities in het kader van het geweld in Bagdad, dient vastgesteld dat noch uit de door verzoeker bijgebrachte, noch uit de door verweerder gehanteerde informatie blijkt dat er in Bagdad sprake zou zijn van vervolging louter omwille van het feit dat men het soennitische geloof aanhangt. Hoewel soennieten een verhoogd risico

lopen, is een beoordeling *in concreto* nog steeds noodzakelijk. Uit de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing en hierboven uiteengezet blijkt dat *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het aangevoerde asielrelaas. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet

stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER